ՀԱՆԴԷՍ ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ

ԳԱՍՆ ԱՂՔԱՏԱՑ

Որ աղերսի աղքատին՝ փոխ տայ Աստուծոյ։
ՏՈԳԻԹ։

Մինչ պարն յոլոր, ճոխք, երանելիքդ աշխարհի
Ջեռնու ըզձեզ ընդ ցայգն 'ի տուն ձմերայնի.
Մինչ շուրջ ըզձեզք յակն արկանէք խրախամիտ
Լուսաճաճանչ բիւրեղ, վանդակս ու հայելիս,
Վառ ճրագարանս և ջահարունս աստղալիս,
Եւ զկոշնականն ընդ կայթս հրրճուեալ 'ի ժըմիտ.
Կոշնակն ոսկի՝ մինչ ըզժամուց լուրջ ըզձայն
Ցախորժ գանդիւն փոխէ 'ի նուագս հաճութեան.
Ո՛հ, խորհիցիք զի ողեսպառ 'ի կենաց
Գուցէ մրթին անդր 'ի փողոցս ոք աղքատ
Դիտէ կայտառել զըստուերքդ ընդոստ լուսացայտ՝
Ոսկի սրահին ընդ լուսանցս։

Խորհիք, զի անդ եղեմնահար՝ ձիւնաթաղ
Կայ հայր անդործ սովալըլուկ անսբաղ,
Որ շըշնջէն՝ «Ո՛ըչալ առ մի ոք բարիք.
Քանի ծանօթք ընդ պերճ իրենցոյս իւր բերկրին.
Վաշ մեծատանս՝ ում որդիք իւր ծիծաղին,
Այլ խաղքն ևեթ իմոցս հացք ողբանիք»։
Ապա կըշռէ 'ի միտն ընդ ձերդ հանգիսի
Ջիւրն օթեան, ուր և ոչ կայծ մի վառի,
Զորդիս նօթի և զի հնոտիս մայր նոցուն.
Եւ տարածեալ զհանին ընդ յարդն անմըռունչ՝
Զոր ձմեռն, աւաղ, վաղ իսկ էարկ ցըրտաշունչ
Գերեզմանի սակս համբուն։

Քանզի զայս կարդ Աստուած բաղդին եդ մարդկան.
Ծանրաբեռնեալ վըշտոք ումանք գնան կարկամ,
Կոչ սակաւուց է 'ի իրենցոյս ուեստչեայ,
Եւ հասարակ ոչ բոլորից անդ հանգիստ.
Որ անիրաւ աստուստ օրէնք թուին և խիստ
Բամ՝ վայելեա, ասէ նոցուն, սայց՝ Մախա։

digitised by A.R.A.R.@

Տրխուր է բանս և դառնութեամբ անողոք
Նոայ 'ի սիրտ հիքին զանխուլ հրաբորբոք.
Ճշիք, երանիկք, զըմրեալք 'ի նինջ գոգ հեշտիւ,
Քաւ, մի հեշտանք թէ 'ի ձեռաց ձեր հանցէ
Զընչից մըթերոգ՝ յոր պըշուցեալ զակն յառէ,
Այլ զըթութիւն, ո՜հ իսկ։
Դըթութիւն վառ՝ զոր հէքք պաշտեն գետնամած,
Փոխան մորուի մայր չարաբաստ թըշուառաց.
Որ վերառեալ պընդէ զկոխանան 'ի հողոյն,
Որ ինքնանուէր՝ թէ հարկ այնպէս ինչ տայէ,
Զինչ Աստուած — վկայն՝ ում հետևին, ասասցէ՝
Կերայք, արբէք, այս է մարմին իմ ։՝ արիւն։
Ո՜հ, սա միայն՝ պըճինս ըզծոգ, մեծատունք,
Զանկուածս հիւսկէն ըզմարգարիտս և զակունք,
Ըզշափիղայ, զունայն միշտ խաղս և նանիր,
Ի փըրկութիւն հոգւոցդ՝ 'ի տալ հիքին հաց,
Թող 'ի ծոցոյ կանանցդ, յորդւոց 'ի բաղկաց
Ցինք կորզեսցէ բըռնալիր։
Տուք. քոյր է, ճոխք, ողորմութիւն աղօթից.
Եղուկ. մինչ ծեր ոք վիմարդեայդ սեմոց կից
Ցըրտակիզեալ ունայնաձեռն ընդգըճի.
Մինչ ձեռք կարմիր մանկերամին առ ցըրտի՝
Ըզշուայտանաց քաղէ փըշրանսդ 'ի գետնի,
Բարձրեալն 'ի ձէնջ 'ի բաց ըզդէմսըն տանի։
Տուք. զի և Տէր, պարգևատուն ընտանեաց,
Տացէ ուստերց ձեր ոյժ և շնորհ դըստերաց.
Զի այդիք ձեր ըցցին պըտղով քաղցրութեան,
'Դ հասկքն հասուն ըշտեմարանքդ հակեսցին,
Կեցցիք լաւ ևս, և զըւարթունք կայտառեսցին
'Դ ակամբդ յանուրջ ցայգական։
Տուք. հասցէ օր՝ յորում երկիր զմեզ ըզբցէ.
Զեզ գանձս յերկինս ողորմութիւնդ յարդարէ.
Տուք. 'ի ըլսել՝ խանդաղատի սա առ մեզ.
Զի կարօտեալն այն սարսռակէզ 'ի հողմոց,
Եւ հէքն ողորմ՝ մեռ խրախճանացըդ ձերոց,
Ոչ նախանձու ակն յառեսցէ այլ 'ի ձեզ։
Տուք. սիրեսցէ զի զձեզ Աստուած մարդացեալ,
Խոնարհեսցի զի չարն ըզձեզ անուանեալ.
Զի գերդաստանդ անդորր իցէ և սերտ յար.
Տուք. զի յաւուր միում, 'ի պահ ձեր վերջին՝
Փոխան մեղացդ յերկինս հրզօր մուրացկին
Լիցին աղօթք ձեզ սատար։

Թրգմ. Հ. Դ. Ն. Վ. Հրիկան

digitised by A.R.A.R.@